

MEIZON LEYKO

Ποίνον

Τίτλος: ΜΕΙΖΟΝ ΛΕΥΚΟ

Συγγραφέας: Σωτήρης Νικολακόπουλος

Εκδόσεις **ΑΓΓΕΛΑΚΗ**

Χαρ. Τρικούπη 41, 106 81 Αθήνα

Τηλ.: 210 3826220 Fax: 210 3806732

www.angelakis.gr e-mail: info@angelakis.gr

 Εκδόσεις Αγγελάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: **Εκδόσεις Αγγελάκη**

Δημιουργικό, Ψηφιακή Επιμέλεια: Όλγα Κελεσίδου

Μακέτα εξωφύλλου: Ελένη Δημητριάδη

 Angelakis Digital

Εκτύπωση, Βιβλιοδεσία: angelakis
digital

Χαρ. Τρικούπη 49, 106 81 Αθήνα

Τηλ.: 210 3800239

www.angelakisdigital.gr e-mail: pdigital@angelakis.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.athensbookshop.gr

© 2014 Σωτήρης Νικολακόπουλος
(sin@nkepa.gr 210 3818400)

© 2014 Εκδόσεις **ΑΓΓΕΛΑΚΗ**

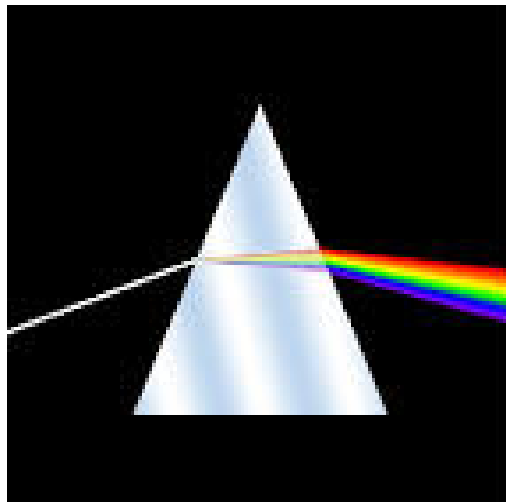
ISBN : 978-618-5011-

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή σε άλλη διασκευή, σύμφωνα με τον Ν. 2387/1920 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/1993 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (η οποία έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975) χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα.

Σωτήρης Νικολακόπουλος

Μείζον Λευκό

Ποίηση

Αθήνα 2014

Αντίδρομο Αγάπης

Εργογραφία

Ποίηση

1. Στο Λυκαυγές
2. Το Βαθύτερο Νόημα
3. Λαξεύοντας
4. Ομιλούσα Εικόνα
5. Νυχτερινές Οδοιπορίες
6. Σημεία Φυγής
7. Στο Άσπρο & στο Μαύρο

Θέατρο

8. Διάλογοι Β. Αψίδα (3 πράξεις)
9. Τεκτ.. Δρώμενα (4 Μονόπρακτα)
10. Λάξευση Λίθου (Συμμετοχή)

Δοκίμια

11. Τεκτ.. Μελετήματα Α' Τόμος (σελ. 200)
12. Τεκτ.. Μελετήματα Β' Τόμος (σελ. 200)
13. Μονοπάτια Θεών και Ανθρώπων (σελ. 155)
14. Πατρίς 1902 - 2012 (Συμμετοχή) (σελ. 114)
15. Επιφυλλιδογραφία Α' (σελ. 300)
16. Κάστρα Θεών και ανθρώπων (σελ. 100)

Υπό Έκδοση: Ανά + καμψη, Ποιητικό
Στα φτερά του χρόνου... Δοκίμιο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΡΙΣΗ

Διάθλαση Φωτός	13
Αδιέξοδο	14
Μηνύματα	15
Προσμονή	16
Νέα Εποχή	17
Ελεγείο	18
Εξορία... ..	19
Αγώνας	20
Απόγνωση	21
Ρωτό	22
Τκνη χρόνου	23
Καλοκαιρινό ταξίδι... ..	24
Εξουσία	25

ΥΠΑΡΞΗ

Έναρξη	29
Συναισθήματα	30
Αισιοδοξία	31
Εξπρεσιονισμός	32
Προσπάθεια	33
Στιγμές	34
Θυμάμαι	35
Φεύγοντας	36
Όνειρο	37
Στεναγμός	38
Νοσταλγία	39
Ανικατοπρισιμός	40
Μείζον Λευκό	41

ΑΓΑΠΗ

Αιγαίο	45
Αρχή το παν	46
Χρώματα Στοργής	47
Έρωτας	48
Στη Δόξα	49
Πανσέληνος	50
Παιδικές σκέψεις	51
Φύση	52
Βαράσοβα	53
Λυκαυγές στην Γκιώνα	54
Στεφάνι 2909 m	55
2917 m	56
Άχραντα Μυστήρια...	57

ΚΡΙΣΗ

Διάθλαση Φωτός

Στην άκρη των χειλιών πίκρα έσταξε...
Οι πληγές μούλιασαν, τα τραύματα πολλά...
Ζούμε στα όρια και πέρα από αυτά
ζούμε στην κόψη, για τη στιγμή,
την κραυγή όχι το γέλιο που μας πήρανε.
Νοιώθω ανίκανος για νέους αγώνες...

Τα σταφύλια της κληματαριάς
κρέμονται μαραμμένα,
και ένα ταβάνι εμπριμέ
από τον αδιάκοπο αγώνα φωτός και σκιάς.
Σκέψεις σκόρπιες
για τους άτυχους αυτού του τόπου.

Στα ανοιχτά ο ήλιος βασιλεύει,
δεν έχω ξαναδεί τόσο λυπημένο ουρανό
να κηδεύει σκόρπιο το φως.
Κάτι νοιώθω να αλλάζει μέσα μου...

Ασύμμετρα λόγια στο πνεύμα της εποχής,
μόνο κάτι καινούργιο δεν στηρίζουν.
Δύσκολος καιρός, τα τραγούδια, η αγάπη είναι σκιά ονείρου.
Τα χρώματα είναι ακόμα Μελαγχολικά.

Αδιέξοδο

Στης παρακμής μας την αιθάλη
μα μοναξιά περιέργη,
με μυρουδιά καμένου ξύλου.
Άστεγοι, άσιτοι... άβυσσος.
Στα παιδικά χείλια τα χαμόγελα παγώνουν,
η ζωή κόπηκε στη μέση, μειώθηκε, χάθηκε
και όλοι εμείς,
πώς να ακολουθήσουμε των εορτών το αστέρι.

Πάντα ανιστόρητοι χλωμές φιγούρες,
μάγοι στην εξουσία,
σκουπίδια χωρίς σταματημό.
Κράτα μου το χέρι
δεν την αντέχω τόση παρακμή,
δεν αντέχω τόση μοναξιά.
Η αγκαλιά μου όσο μπορεί
είναι δική σας φάτνη.

Όλες τις μέρες έχω μια στεναχώρια
τις ώρες με στοιχειώνει η λύπη.
Γιορτές.
Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Πάσχα,
Χριστούγεννα και πάλι.
Θολή αιθαλομίχλη που κρύβει την ντροπή
την πείνα, τη φτώχεια και τη μοναξιά.
Κοιτάζω μπροστά. Αδιέξοδο.

Μηνύματα

Αυτό το φθινόπωρο δεν ήρθε σαν τα άλλα...
Ήρθε βαριεστημένο
κάποιο ζεστό ξεχασμένο δειλινό.
Φίλοι χάθηκαν,
πρόσωπα αγαπημένα,
ανήμπορα, μοναχικά,
αναζητούν στα πέλαγα
το φως της ψυχής τους
και της ύπαρξής τους.

Αμφιβολία για αύριο, ταραχή.
Αναζητάτε τον αλλοτινό σας εαυτό
κι ένας καημός βουβός
σέρνεται νωχελικά στα βάθνη της ψυχής σας.
Το ποτήρι της θλίψης ξεχειλίσει,
το πίνουμε κι έφθασε στον πάτο.
Ανιαρή υπομονή
κομμάτια η ψυχή μας στον ορίζοντα...
Αυτό το φθινόπωρο δεν ήρθε σαν τα άλλα...

Κι όμως!
Η Φθινοπωρινή αύρα θωπεύει το πρόσωπο
και εκείνα τα χαρούμενα χελιδόνια
-με ζωηρό πέταγμα-
φεύγοντας για τα ζεστά κλίματα,
θυμίζουν γνώριμες εικόνες άλλων εποχών
Τότε αναθαρρεύουμε και λέμε, πως...
«δεν μπορεί, Φθινόπωρο είναι, μην αμφιβάλλεις!»
η Άνοιξη θα έλθει.

Προσμονή

Όλα αλλάξανε,
βήματα ενώνουν τη σιωπή,
άνθρωποι πάνε κι έρχονται.
Ακόμα και τα καράβια κοπήκανε στη μέση.
Τα βουνά, στη νιότη τους,
τα ξέχασε ο χειμώνας
με ήλιους σιωπής.
Στις ράχες τους ανθίζουνε κάθε λογής λουλούδια
ξεγελασμένα από τον καιρό
και η αγάπη ανάνθιστη
στις ανθρώπινες καρδιές.

Όλα αυτά που ζούμε,
στημένοι απέναντι σε γκρίζο φόντο,
απίστευτα μού φαίνονται.
Ακούω τους κτύπους της καρδιάς,
νοιώθω ρίγη στην ψυχή, τελείωσαν οι λέξεις
ξεράθηκαν τα πάντα.
Χάθηκε η αγάπη δεν περισσεύει καλοσύνη...
Κλείσανε οι δρόμοι για κει που θέλαμε να φτάσουμε.
Βουβά πρόσωπα, σε στάσεις όρθιες, λοξές,
άχρωμες φιγούρες,
της ομορφιάς το χαλασμένο μεγαλείο.

Νέα Εποχή

Έχασα την ψυχική ηρεμία,
γύρω μου ερείπα...
Χάθηκαν τα ιδεώδη μου η ελπίδα,
τα πάντα είναι διαλυμένα...
Μου μένει μόνο η αγάπη
και αυτή σαν δυνατότητα.
Δεν αγγίζεται το μέγεθος της θλίψης μου...

Ζούμε σε γκριζα τοπία.
Άβυσσος, λίγος αέρας αλλαγή
και ό,τι σταθεί εφήμερο σαν χιόνι λιώνει.
Εγώ, με πληγές ματωμένες
βλέπω μόνο μερικά τοπία...
Συντελεστής του τρόπου ζωής είμαι,
αλγόριθμος σε εξέλιξη.

Πώς να συνεννοηθώ;
Ποιος θα λάβει την προσευχή μου να την επεξεργασθεί;
Δεν συναρτάτε σε καμιά εξίσωση,
δεν αναγνωρίζεται,
δεν υπάρχει.
Ούτε εγώ φαίνομαι,
συγχωρήστε με οφθαλμαπάτη είμαι.

Ελεγείο

Οι άνθρωποι απέδρασαν,
λυκόφως και λυκαυγές ενωθήκαν
στις κρύες νύχτες του χειμώνα.
Μάρμαρα λιώσανε,
άνεμοι λυσομανούν,
δένδρα μουγκρίζουν,
τα βάθνη της θάλασσας τaráσσονται,
πφαίστεια και κεραυνοί επικοινωνήσαν,
ο κόσμος έχει μετατραπεί σε ένα απέραντο χάος...

Όταν σταματήσει να μαίνεται η θύελλα,
να κατεβάζει το ποτάμι θολά νερά,
όταν η φωτιά θα έχει σκορπίσει καταστροφή,
ολόμαυρα κάρβουνα
και γκρίζα στάχτη,
όταν ο σεισμός θα έχει ανασκάψει τη γη.
Τότε,
τότε μόνο ένα κοράκι στα γύρω
μπορεί να πετάξει χωρίς επιστροφή...

Εξορία...

Γύρω νέοι άνθρωποι, αλλαγμένοι
συμπολίτες της αγωνίας
γείτονες των αδιέξοδων δρόμων.
Τι έχει φταίξει;
Πού είναι η ομορφιά τους;
Το ανέμελό τους ύφος.
Ορδές θυμών κοκκινίζουν τη σιωπή τους
και το σύστημα κόβει την ψυχή,
θερίζει τα νιάτα...

Έτοιμοι για τους τέσσερις ανέμους,
σε λιβάδια όπου τα αγκάθια ματώνουν την ψυχή.
Εργάτες κάποτε,
επιστήμονες τώρα.
Εκεί υπάρχουνε ταρίφες.
Η ζωή είναι εκεί μακριά
στα θλιβερά κατώφλια της καθημερινότητας,
απλή μονόχρωμη.
Όμως σίγουρη για αυτούς...

Πέρασε η εποχή με τον γεμάτο ουρανό,
τώρα όραμα μηδέν,
στρατιώτες χωρίς πατρίδα.
Τα είχαν όλα,
απόκαμαν δεν αντιδρούνε,
φορτωμένοι με ελπίδες...
- ...Είπες θα παγω σαλλη γη θα παγω σ άλλη θάλασσα.
- Μια πόλις θα βρεθεί καλύτερη απ αυτή... (Κ. Καβάφης)
Δεν μπορώ κάτι θλίβει, κάτι με πονάει...

Αγώνας

Ο χρόνος κάτι νέο θα φέρει,
τα μηνύματα τα ξέρω
η άνοιξη που περιμένω θα έρθει;
Η αγάπη χαϊδεύει τα όνειρα,
περίεργα η αίσθηση κυλάει.
Δειλινά με σύννεφα μαβιά
τριανταφυλλιάς χαμόγελο,
δάκρυα μυρτιάς.

Κρατάω στο χέρι
όλα τα περασμένα λάθη.
Ο χρόνος λίγος είναι,
μη γνωρίζοντας το τελευταίο κεφαλαίο.
Οι ακτίδες του ήλιου περαστικές.
Τυφλό χάδι, ο πόνος σκάλωσε στα χείλη,
άσπρες σιωπές πέφτουν και σπάνε.
Το πέταγμα των πουλιών
συντροφεύει τη μοναξιά μου.

Η προσπάθεια πιο μεγάλη
από την αντοχή,
ο πόθος ατέλειωτος
σαν τις κορυφές του κόσμου,
όμως συνεχίζω τον αγώνα,
ώσπου να κόψω το νήμα...

Απόγνωση

Πού είναι η φωνή μου;
Την άρπαξαν, με έβαλαν στην άκρη
σκοτείνιασε ο καιρός τη μνήμη
το βάθος είναι τυφλό
δεν υπάρχει αέρας.
Τώρα κοιτάζω και σωπαίνω
πίσω από ένα κρύσταλλο θαμπό,
μέσα σε μια πόλη
που έχει χάσει τα αισθήματα,
μέσα σε μια πόλη
που απόμεινε χωρίς ήλιο, χωρίς πρόσωπο,
χωρίς δάκρυα...

Κάποιοι κορφολόγησαν τα τραγούδια μου
κάποιοι κούρσεψαν την πίστη μου.
Δεν θα ανθίσει η ελπίδα,
δεν υπάρχουν αστέρια
στην γκρεμισμένη στέγη του ουρανού.
Σιωπηλές κραυγές απόγνωσης.

Ρωτώ

Ρωτώ,
θα βρεθεί κάποιος να δώσει ένα χέρι,
να τραβήξει από τον πάτο,
τους δύσμοιρους και απελπισμένους.
Ρωτώ,
υπάρχει ασηψία;
Ή σαπίλα δυσωδία το σημερινό ιδανικό,
όταν οι δρόμοι γεμίσανε χορτάρια.
Ρωτώ,
υπάρχει αλήθεια;
Ή η αλήθεια πήρε άλλον δρόμο
και το ψέμα ζητάει δικαίωμα στο φως.
Ρωτώ,
ποια δύναμη θα μας σώσει;
Η καμπάνα σκούριασε,
ο φάρος έσβησε...
Ρωτώ, ρωτώ, ρωτώ...

Σίγουρα ο κόσμος ο σημερινός
θυσιάζεται πάνω στα θεμέλιά του.

Τχνη χρόνου

Πες μου,
η ζωή είναι δύσκολη,
απλά πολύχρωμη
σε αυτή τη γη που τη λέμε πατρίδα;
Πες μου,
τι έχεις κάνει
και η ζωή σου φεύγει σιωπηλά,
με χρυσές γόβες ακροπατώντας;
Πες μου,
μήπως φοβάσαι να ξυπνήσεις να το δεις
με μάτια πικρά και θλιβερά
στην καθημερινότητα του θανάτου;
Πες μου,
τι έχεις κάνει η πνοή σου να μην σου ανήκει
και η νιότη σου έγινε παράξενη ιστορία
στους σκληρούς ανέμους αυτής της εποχής;
Πες μου, πες μου, πες μου...

Και όμως απορείς
με τα όμορφα σου μάτια και το ανοιχτό χαμόγελο,
αν τα μοσχομπίζελα, ο σφένδαμνος και η αγριομυρτιά,
θα φυτρώσουν τελικά.

Καλοκαιρινό ταξίδι...

Αποφάσισα αυτό το καλοκαίρι
κοιτάζοντας στον καθρέπτη,
να ταξιδέψω να φύγω.
Από τότε γυρίζω, γυρίζω σταματημό δεν έχω.
Πρώτα γυρίζω από δωμάτιο σε δωμάτιο,
μετά στη γειτονιά
και ύστερα...
στους βρώμικους και έρημους δρόμους της Αθήνας.

Είναι ένας Αύγουστος ζεστός.
Γεμάτοι σκόνη οι δρόμοι,
πενθούν την ερημιά της πόλης της μεγάλης.
Φίδια κουλουριασμένα οι γκρίζοι άδειοι δρόμοι,
της σφίγγουν τον λαιμό.
Αφουγκράζονται φωνές θεών
σε αυτήν εδώ τη γη.
Άσχημο τοπίο,
ανερμάνευτες κινήσεις απελπισίας
χωρίς σίξη και ελπίδα
στην αφιλόξενη αγκαλιά της πολιτείας
και ταξιδεύω...

Εξουσία

Ο αυλός φυσάει και λαλάει
στους γαλίνιους ουρανούς.
Τα πουλιά κρούουν λυππητά
οκίες παίζουν πάνω σε τοίχους.

Οι άσπροι τοίχοι βάφτηκαν μαύροι
και ο πετεινός κάθε πρωί μας λέει
– οι άνθρωποι είναι κακοί
όμως κάποιοι πίνουν το νερό και κοιτάζουν τον θεό
και μεθούν και ξεχνούν –

Ο κόσμος τaráσσετε, δεινοπαθεί.
Ποιος θα μας ακούσει,
που δεν σημαδέψαμε καλά τον στόχο...
Οι κατατρεγμένοι χάνονται
και εκείνοι που κολακεύουν ζουν.

Η ζωή ανήκει στους ταπεινούς,
γιατί αυτοί μπορούν να τραγουδούν,
– πως η αφάνεια είναι γαλήνη
και η επιφάνεια βορρά –

ΥΠΑΡΞΗ

Έναρξη

Η Μέρα χάνεται από τον γαλάζιο ουρανό,
το φως έφυγε δεν άφησε ίχνη.

Πόρτες ανοίγουν.

Ο Σπόρος του ήλιου σκάει δίχως ήχο,
νέα αρχή.

Τα έδρανα γιομάτα,
οι σφύρες χτυπούνε ρυθμικά,
κάθε κάλεσμα ένα κύμα
κάθε κύμα μια ανάσα
μια χειρονομία μια λέξη,
το φως κόντρα στο σκοτάδι.

Οι εργασίες αρχίζουν,
φως που ωριμάζει ώσπου να γίνει σώμα,
ώσπου να γίνει ο ίσκιος του κορμού μας.

Πλέγμα ζεστασιάς ορατό από,
τα σύννεφα έφυγαν χανόμαστε στο φως.

Ο Χώρος ατελείωτη φύση,
πελώριο κοίλο κάτοπρο.

Κρουομένων των σφυρών.

Είναι το κάλεσμα.

Δεν βρισκόμαστε στον έξω κόσμο,
αφήσαμε τα μέταλλα εκτός.

- Άνω σχώμεν τας καρδίας -

Συναισθήματα

Φεύγοντας είδα τη θάλασσα σαν άνοιξη.
Πέρα μακριά τα άσπρα κύματα
σαν χαλί πασχαλιάς.
Στον αέρα χαρούμενοι γλάροι
όμοιοι με άνθη αμυγδαλιάς.
Πετούσαν νέφη τα πουλιά,
μαζί οι πεταλούδες,
τις σκιές μας σκέπαζαν χλωρά φύλλα ακακίας.

Σκεφτόμουν πηγαίνοντας,
όμορφη μέρα, αισιοδοξία γεμάτη
λίγο-λίγο, σιγά-σιγά
ακόμα λίγα χτυπήματα,
μια προσπάθεια ακόμα
το μάρμαρο λαξεύεται,
ενθυμούμενος το
«Μυστηριώδες Αίτιον τσοσούτων θαυμάσιων κόσμων»

Αισιοδοξία

Νύχτα κι η θάλασσα χρώματα αλλάζει
ταξιδεύω ώρες και σαν επιστρέφω,
δυσκοιλιότητα πονάει στις λίγες ευωδιές,
που φέρνει έξω ορόφους κάτω ο κήπος το ξημέρωμα.
Γκρίζες στέγες στην απέραντη τοιμεντένια πόλη.
Συντριμμία σκοτωμένου ονείρου.
Τα μάτια μου ορθάνοιχτα στο λυκαυγές
την ώρα που το φεγγάρι
αφήνει τις υγρές επιφάνειες.

Σβήνω το φως
και αναπάντεχα ακούγεται
μακρύ συρτό γέλιο, για ό,τι φέρει η μέρα.
Περίεργη αίσθηση προκαλεί τα πρωινά πουλιά
που κράζουν απέναντι στη λεύκα.
Χάος ολόφωτο η θύμηση
στο πρωινό αγιάζι του απείρου.
Τα όνειρα παίρνουν νέα μορφή,
δυσκοιλιότητες στο μπαλκόνι.

Η ζωή συνεχίζεται...

Εξπρεσιονισμός

Παγιδευμένος στα όνειρα
προσπαθώ να φύγω, να πετάξω...
Έχουν τρελαθεί σήμερα τα μάτια μου
από άδολα παιχνιδίσματα της νύχτας.
Δεν μπορώ,
έρχονται σκέψεις, πίεση,
μόνος κρύβομαι
τι φταίει;
Κάθε νύχτα παραδίδομαι
κάθε νύχτα μια ταινία
στριφογυρίζω οι ώρες περνούν.
Διαλογίζομαι,
γύρω-γύρω πρόσωπα,
πολύχρωμα, τοπία!
Νεκρές υπάρξεις,
πολύχρωμο το φόντο
- αφηρημένος εξπρεσιονισμός -

Κάθε νύχτα τα κομμάτια μου σκορπάνε.
Το πρωί τα ενώνω
και ψάχνω να πετάξω
σε μαύρο πουλημένο ουρανό.

Προσπάθεια

Εσείς χαμένοι στον χρόνο
ζητάτε πάντα τον δρόμο που σας πάει μακριά.
Η ψυχή σας ταξιδιάρικο πουλί,
πετά στον ουρανό.
Ο δρόμος είναι άγνωστος.
Με θλίψη περπατάτε σε λασπωμένα
φύλλα σαν τη φωτιά,
στο διάβα σας στρωμένα.
Ριγούν τα δένδρα λυπημένα.
Λεπλατημένη η νιότη
βυζαίνει το φαρμάκι
σάπων υποσχέσεων.

Μαθημένοι εμείς σε άθλους
ξέρουμε το τίμημα,
εδώ είναι η ζωή!
 με την αγάπη στην ψυχή,
 το πέρασμα του μπάτη,
 με την ανάσα της νύχτας,
 την ευωδιά των λουλουδιών,
 με λαχτάρα για ζωή,
 με τον ρυθμό της μουσικής των αστεριών...

Και αν χιονίζει σιωπή και κάποιοι δεν αντέχουν
εγώ θα επιμένω να σηκώνω κορμιά τσακισμένα.

Στιγμές

Βλέπω τα βουνά, τα χιόνια
βλέπω βράχια, δάση,
στους κάμπους γδέρνονται τα χέρια με το κόμα.
Βλέπω τη θάλασσα των ονείρων μου.
Γέρνουν τα ψαροκάικα
και φτάνει τραγούδι πνιχτό.
Αυτή εδώ η γη γεννήθηκε για να πονάει.

Κάθομαι κρατώντας με το ένα χέρι τον ουρανό
και με το άλλο τη σκιά μου.
Περπατώ ακόμα σε τεντωμένο σκοινί
με γυμνά πόδια στου ηλίου τις άκρες
και η ψυχή είναι ακόμα εδώ.

Αναρωτιέμαι «πώς μπορώ;»
Μα είναι τόσο απλό,
κυλάνε στο αίμα μου όλες οι παλιές στιγμές.
Όλες εκείνες οι στιγμές
που χάθηκαν και δεν ξαναγυρίζουν.
Όμως είναι καλά κρυμμένες οι εικόνες της ζωής μου,
που μου έδωσαν σκιρτήματα
και προσπαθώ όσο μπορώ για νέες.

Σήμερα είναι η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μου.

Θυμάμαι

Θυμάμαι

τη βροχή, το ουράνιο τόξο πέρα στα βουνά,
θάλασσα ουρανόσ με χρώματα πραγματικά.

Θυμάμαι

την άνοιξη με κόκκινες παπαρούνες και άσπρες μαργαρίτες,
την άνοιξη με απδόνια ήχους ουρανού
τους Μαΐστρους τον Πουνέντε του καλοκαιριού,
τους φθινοπωρινούς και χειμωνιάτικους ανέμους,
που μ' έδερναν ή χάιδευαν το πρόσωπο.

Θυμάμαι

τον μαύρο ουρανό, τα ατέλειωτα αστέρια
δυνατό ερχότανε το φως μες την ψυχή μου
στα μάτια, στο νου.

Ο χρόνος με το ίχνος του.

Τους ήλιους στο λυκόφως.

Θυμάμαι

να περπατώ σε παχιά στρωματά από φύλλα οξιάς,
στο άρωμα του γιασεμιού,
ακούραστα να με καϊδεύουν φτέρες και ασπάλαθοι.
Γυμνά τα πόδια στου ηλίου τους ήχους.
Ξωτικά με παρέσερναν σε ατελείωτο χορό.

.....

Τώρα από τα υψώματα της ζωής

αναλογίζομαι και ερωτώ

- Τι να 'ταν τάχα αυτό

που σφράγισε την εποχή μου... -

Ήταν το φως - τα χρώματα -

Η ζωή η ίδια όπως ήρθε.

Τι να ήταν άραγε;

Απλώνω τα χέρια σε κάτι που έζησα!

Φεύγοντας

Τα κατάλαβες όλα ε;

Καλά το κατάλαβα.

Θες να φύγουμε;

Όχι!

Καλά, θες να κάτσουμε, μέχρι να τελειώσει;

Άλλαξες γνώμη πάμε να φύγουμε;

Πάμε από 'δω,

πρόσεχε όμως το σχοινί.

Δεν πιστεύω να θες να χαλάσουμε τις παρελάσεις.

Όνειρο

Σε όλη μου τη ζωή έφτιαχνα γεφύρια
να περνάει η σκέψη χωρίς εμπόδια.
Ταξιδευτής ονειρευτής.
Εικόνες ολόκληρη η ζωή μου
γη και ουρανός.
Ξόδεψα τους κήπους που είχα,
μαζεύτηκε ο άνεμος γύρω από τα πόδια.
Είναι που δεν ταξίδεψα πολύ.
Πάντα ήθελα να ήμουνα στο φως.
Ξυπνούσα εκεί που πλάγιαζε ο άγιος το ξημέρωμα...

Τριγύρω όλοι οι ορίζοντες τις ομορφάδες κλείνουν.

Στεναγμός

Ακούς τον στεναγμό
από το στέρνο βγαίνει ίδιος με τον δικό σου,
για τις παλιές μέρες που δε θα ξαναθούνε πια.
– Ελληνική Επαρχία –
Αρμενίζαμε στην απέραντη θάλασσα,
τη θάλασσα των ονείρων μας
των μεγάλων προσδοκιών.
Να φύγουμε ...

Τόσους καημούς, φλόγα στην ψυχή
τόση ζωντάνια, όνειρα, όνειρα, όνειρα
αλήθεια πού πήγαν;
Χάθηκαν σαν φτηνές ευχές.
Αναπολώ νοσταλγώ.
Η καταδίκη της μοναξιάς
η φυγή της σκέψης.
Η δικαιολογία της χαράς,
η υπέρβαση του εαυτού μου...

και έγινε ο στεναγμός μου στίχος
στην τελευταία φωτεινή γραμμή του ηλιοβασιλέματος.

Νοσταλγία

Νοσταλγώ, με συγκίνηση θυμάμαι,
έμεινε κάτι;
Ίχνος κανένα.
Πέρα από τους πόθους,
μουσικές του αέρα,
ο ήλιος η θάλασσα
μυρουδιές βουνών.
Μυστήρια ανεμπόδιστα
συντροφεύουν τα όνειρά μου,
κακοί καιροί
θόλωσαν τη σκέψη μου
ματώνω από μνήμες...
Είναι πλέον καιρός να διαλυθούν οι αυταπάτες.

Αντικατοπτρισμός

Η ψυχή γεμάτη ήχους
τα μάτια ξαναβλέπουν δίχως πάθος
παλιές αγάπες,
κρυφό φωτοπαιχνίδισμα καθρέπτη
που έπεσε και έγινε κομμάτια.

Ολάκερος ήμουν στο γυαλί,
προτού σε χίλια κομμάτια γίνει το ένα.
Σκύβω πάνω στα γυαλιά,
λάμπει κάτι δικό μου στο καθένα.

Μείζον Λευκό

εις εαυτόν

Τότε οι δρόμοι μας ένωσαν,
μακρινές εκδρομές.
Τις νύχτες ξεκουράζαμε τα όνειρα,
είμαστε στον ουρανό τις άκρες,
γεμάτα τα φεγγάρια.
Λέρηδες μπόρες
άνοιγαν τα μονοπάτια στην απογείωση.
Ακροβατούσαμε στήριγμα κανένα
ό,τι έκανα φίλενα τα όνειρά μου.
Σε περιπέτειες θανάτου,
φλόγες έντονης ζωής
δεμένης στα παραμύθια της ημέρας.
Ζωή γραμμένη με στιγμές
στον μύθο της σελήνης...

Τώρα οι αναμνήσεις κεντάνε το υφάδι,
τρελό πανηγύρι στα χρόνια που πέρασαν.
Δειλινά συννεφιασμένα,
λουλούδια και δέντρα
ξέρουν το μυστικό μου,
το νανουρίζουν θλιβερά σαν έρχεται η νύχτα.
Κοιτάζω γύρω και σωπαίνω.
Ο ύπνος λίγος, ελαφρύς,
με τα χρόνια λιγοστεύει.
Μεγαλώνω πηγαίνω και αναρωτιέμαι
υπάρχει άλλη ζωή;

Αιγαίο

Όμορφα ξημέρωσε σήμερα
και έδειξε ο ήλιος τους πλανήτες!
Ο καιρός ο πιο ωραίος που γνώρισα ποτέ,
ήχοι πατούν νωχελικά τη θάλασσα του Μάν,
με χιλιάδες αρώματα στην πλάτη των πουλιών
που μας συντροφεύουν.
Ήταν τόσο όμορφα όλα εκείνη τη στιγμή.
Θάλασσα γυαλί,
στο χέρι κόκκινη άσπρη κλωστή.

Όμως το ταξίδι εξακολουθεί
να είναι ήρεμο,
το φτωχό σε γεγονότα
που θα μπορούσες να φανταστείς...
Λιμνάσαμε και δέσαμε τους κάβους.
Ο Αίολος έκλεισε τους ασκούς,
αρκούμενοι στο τιτίβισμα των χελιδονιών
τις μυρουδιές της θάλασσας...

Όμορφα βέλαξε το μικρό κατσίκι,
η γίδα στα δυο της πόδια να κλέβει από δίπλα.
Αχνορόδισαν από χαρά
τα λιγοστά λιβάδια
και η μελισσούλα βιαστικά
διάλεξε μια μαργαρίτα να φιλήσει...
Εικόνες του Αιγαίου.

Άνθρωποι γεμάτοι γέλιο
στεφανώνουν τους θεούς τους,
εγώ κοινώνησα το φως σου
στο δισκοπότηρο μιας αχιβάδας
και ένα κομμάτι θάλασσα για αντίδωρο.
Αξιώθηκα να λούσω τα μαλλιά μου
το κορμί, το πρόσωπο
στου πλίου σου το αρχέγονο μυστήριο...

Νομίζω πως φυσάει...

Αρχή το παν

Με ταμπούρλα φωτιές καπνούς
λόγχες σπαθιά,
παραγάδια και κοντάρια
έβγαλες θηρία στη στεριά,
τώρα μπορείς και κολυμπάς
σε θάλασσα δίχως μύθους.
Πάρε το σώμα σου μαζί
με όλες τις μέρες και τις νύχτες,
μην φοβηθείς, εδώ είναι η ζωή.
Πριν από σένα κάποιοι άνοιξαν τους ουρανούς,
σου φύτεψαν το φως
σε έφτιαξαν ώσπου να πεις
- ορίζω τη ζωή -
μαζί μετράγατε τα όνειρα στο άπειρο
τώρα; ανάσταση μύρισε
και ανέμελα θερίζεις...

Ένα βράδυ σαν αυτό
παίρνεις τη ζωή στα χέρια σου.
Βάστα ένα κογχύλι και αφουγκράσου...

Χρώματα Στοργής

Για τον Σωτήρη

Μελωδείς με τον αυλό της καρδιάς μου,
κάτι ωραίο τόσο απλό,
ρυθμικά που αλαφροπάλλει από αγέννητο παιδί.
Χαρά φέρνουν οι γιορτές
και των παιδιών τα γέλια συγκινήσεις αέρινες.
Γέμισαν ανθούς οι κλώνοι, ο αέρας μάς μυρώνει.
Αθόρυβα στα αλώνια των ματιών,
μαζεύοντας δεμάτια τις ελπίδες.

Ρίμες γράφω στο καλωσόρισμά σου
και τραγουδώ με λαχτάρα
κάτι που μου έμαθαν αέρηδες περαστικοί.
Οι αυλές μας έως τώρα
μα χούφτα γεμάτη κοριτσίστικα γέλια
και κάτι πελαγίσιας πνοής,
που κελαρύζουν ξένοιαστα
κοντά σε θάλασσα πλατιά και ανθισμένους κήπους.

Κάθε σούρουπο πνοή στη σκέψη μου
τακτικός επισκέπτης η χαρά της προσμονής σου.

Έρωτας

Κάποια βράδια μοναξιάς και αναπόλησης
ο νους μου επιστρέφει σαν ήμουνα παιδί...

- Φόρεμα σταχτί,
όμορφη πολύ
πάντα γελούσαμε μαζί της,
το μάθημά της **Μουσική**.
Πάντα προσπαθούσε να μας πει
ότι η μουσική μας ηρεμεί,
μας σοβαρεύει, μας καλλιεργεί,
είναι όνειρο, ένα πάθος...

Τότε σοβαρευόμουν και πίστευα
ότι στο βάθος η μουσική

- δεν είναι ένα όνειρο, ένα πάθος.
Η μουσική είναι μια άλλη δικαιοσύνη στη ζωή!!
Μια παράλληλη πορεία....

Ονειρεύομαι με πάθος ατελείωτο για κάτι που δεν έμαθα
και έχοντας τη μουσική ένα άκουσμα αναρωτιέμαι μες τη νύχτα

- Η μουσική είναι μια άλλη δικαιοσύνη στη ζωή;
Είναι μια παράλληλη ζωή;

Στη Δόξα

Στις Ναταλία και Μερίνα

Σιλουέτες μικρών παιδιών,
ίνες από ζωή.
Οι γραμμές των βουνών σε ελλειπικούς κύκλους.
Ευχαρίστηση και έκπληξη στα μάτια των παιδιών,
σε πρωτόγνωρο ταξίδι.
Σε ανοιχτό πεδίο γεμάτο ζωή φθινοπωρινή αύρα,
με γεύση σταρένιου ψωμιού.
Στις άκρες της λίμνης ξεχνιούνται όλα,
οι ιδέες αναιρούνται
η πιεσμένη ζωή και τα άγχη μακριά.
Οροπέδιο με μυρουδιές,
δάση από ρόμπολα, έλατα, πλατάνια και βελανιδιές,
κουραστική συγκομιδή
από ήλιους και ευκαλύπτους,
όπου επάνω τους ακουμπά η πρεμία.

Το φεγγάρι ολόγιομο
βράδυ γεμάτο μουσική,
στίχοι και ρίμες για τον έρωτα γεμίζουν την ψυχή,
δέκα άνθρωποι όλοι και όλοι,
χαρά γαλήνη, αύρα καλοκαιρινή.
Σαλεύουν οι φιγούρες
ακούγοντας ίσως βαρετά πίνοντας κρασί.
Περιμένουν τα λαϊκά...

Πανσέληνος

Στη Λαδία

Τούτο το φεγγάρι απόψε
Σεπτέμβρη μήνα στις εννιά
τρυπά τα σωθικά.
Χρώματα ουράνια, λαμπάδες που καίνε
κεντρίζουν τα όνειρά μας
περιμένοντας ένα μουτράκι όμορφο.
Χαμογελά η πανσέληνος απόψε στην καρδιά μας.
Η νύχτα γέμισε φως.

Παιδικές σκέψεις

Με τη μύτη κολλημένη στο τζάμι
βλέπω με απορία
πίσω από τη βιτρίνα
κόσμο αλλιώτικο από μένα.

Πάντα έκρυβα μέσα μου τα παιδικά μου χρόνια
και στις τσέπες μου γκαζάκια.
Με απορία στα μάτια
για τα παιχνίδια που δεν παίζω,
γι' αυτά που έχασα.

Πάντα έκρυβα μέσα μου τα παιδικά μου χρόνια,
τα παπούτσια με τις λάσπες,
φίλους που περίμενα να παίξω κυνηγητό,
το ζεστό καλοκαίρι.

Πάντα έκρυβα μέσα μου τα παιδικά μου χρόνια,
δεν ήθελα να είμαι χορτασμένος
όταν ο άλλος πείναγε,
όταν οι φίλοι μου δεν είχαν τα δικά μου.

Πάντα έκρυβα μέσα μου ένα παιδί
απογοητευμένο
που θα 'θέλε τον κόσμο
στα μέτρα τα δικά του.

Φύση

Πανώρια φύση
τρέμουλο ζωντάνιας
κάστρα θεόρατα με τόση τέχνη χτίζεις.
Μυριάδες όνειρα σε όλες τις διαστάσεις.
Πάθη στραγγισμένα, μηδενισμένα
– ψυχή τριγύρω ζώσα –
Ζητάς να μεθύσεις με φιλί
πριν τρυγήσεις το γλυκόφτιαχτο μέλι
στη δική σου κυψέλη.

Πανώρια φύση.
Λουλούδι σαν κόψω
μου les απδονιού τραγούδι.
Η προσευχή καθάρια
και η θλίψη φεύγει,
μέσα μου χαρά ξεχειλίζει χρυσάκινη
καθώς σηκώνεις το πέπλο από το μέλλον.
Ο ήλιος πάντα φωτεινός
σε μια ζωή που σε στερνό προσκύνημα
φετερά θα ξαναπλώσει.

Βαράσοβα

Τα βράχια κοιτάζω, τους κάθετους βράχους
και πάντα προσπαθώ κοντά τους να γυρίσω,
να σκαρφαλώσω στις κορυφές
να μυρίζω τις πλευρές,
αγναντεύοντας με μια ανατριχίλα
και ένα ίλιγγο ξεχωριστό,
της θάλασσας το βάθος
και τα βουνά απέναντι της νιότης μου λημέρια...

Πρέπει να ξεχάσω
τέλειωσε ο καιρός.
Αναστενάζω και γίνομαι σύννεφο,
πολυπληθής μοναχική παρέα.
Σας σφίγγω πάνω μου και σας φιλώ.
Πρελούδιο είναι, αλλά και έργο.

Βρήκα τις απαντήσεις δεν έχω καμιά ελπίδα.

Λυκαυγές στην Γκιώνα

Ανεβαίνοντας μύριζε λεβάντα, θυμάρι,
ψάχνοντας τον ρυθμό της ανάσας
στα μνήματα περνώντας.
Αναζητούσα τους νεκρούς που δραπέτευσαν
από τα λιβάδια των αισθήσεων,
αφουγκράζομαι οδύνες τις κτίσεως
γύρω στα βάθη των δασών...

Κορυφές υψώνονται κοντυλογραμμένες
γνέφοντάς μας τον ερχομό της μέρας.
Το ξημέρωμα είναι αλλιώς
στο διάσελο κει πάνω
και στη Βαθειά τη Λάκα
με μουσκεμένο από τη δροσιά χώμα,
και ο ουρανός με τα χρώματα του πάθους
περιμένοντας τον ήλιο να φανεί.

Η ομάδα σφύζει δύναμη και ορμή,
η πηγή μας ξεδιψά
δίνοντας δροσιά μες στην ψυχή.
Νιώθουμε ταξιδιάρικα πουλιά.
Οι εικόνες ατέλειωτα τρέχουν στο ημίφως,
πουχιά γεμίζει τα κενά μας
και κάτω από τη γέρικη βελανιδιά,
πλαγιάζω ψάχνοντας την ψυχή μου,
προσφέροντας ταπεινά
μια σταγόνα αγάπης.

Στεφάνι 2909 m

Είμαι κάτω από τον θόλο του ουρανού
σε ξάστερη γαλήνη
σε ατέλειωτο μπλε.
Στο λυκαυγές το φως του ήλιου
ομορφιάς γέννηση
αιώνια ακτινοβολεί.
Η καρδιά χτυπά,
ανάσες γρήγορες βαριές,
ψυχική απελευθέρωση,
τραγούδια χαράς.
Φέγγει η καλοσύνη
και άρρητη από τα χαμηλά ευωδιά ανθοβολεί.

Η πούλια γλυκά αναδεύει
ουράνια χάρη θα αντηχεί
γαλήνη μουσική θα βασιλεύει,
βάλσαμο θείο στην ψυχή,
δύναμη τέχνης αέναη.
Λεύτερη σκέψη χαρούμενη ορμή.

2917 m

Θυμωμένη η ομορφιά του δάσους,
ανάσες βαριές
πρόσωπα αισιόδοξα κουρασμένα.
Οι ριπές του βοριά
μας βαστούν ενωμένους,
πόνος
τα χείλια ματώνουν, τα μάτια δακρυσιμένα,
τα άκρα παγωμένα,
βουή του ανέμου χαμηλά
χιόνι παχύ...
Όπου κοιτάξω άσπρο,
τα δένδρα, άσπρες λαμπάδες,
περήφανα ψηλά.
Η μέρα δύσκολα περνά ανεβαίνοντας το Ανάθεμα...
Ένα αστέρι ζαλισμένο πέφτει,
- κάνουμε μια ευχή -
και αμίλητοι δεμένοι προχωράμε...

Κρύα βρεγμένα ατέλειωτα βράχια
γκρεμοί βαθιές ρεματιές,
λεία η πέτρα από τον χρόνο και την επαφή.
Στα μάτια μου εικόνες γύρω-γύρω
κόβεται η αναπνοή,
στα χείλη πρωινή δροσιά.
Ο ουρανός αναπαύεται στα χρώματά του....
Πέτρες με τη μυρουδιά του Μάρτη,
ακόμα πέτρες πάνω στον αέρα.
Ανακαλύπτεται ο κόσμος όπως είναι τελικά,
ο ήλιος ακίνητος les
μας χαϊδεύει την πλάτη αφήνοντας το λούκι.
Οι ίσκιοι μας ποιο βαρείς από τα ασπρισμένα βράχια.
Τλιγγος, εμείς δεσμώτες.
Νοιώθω ευχαριστημένος στην επιθυμία μου
και με δύναμη ανεβαίνω.
2917 μέτρα πάτησα ακόμα μια φορά...

Άχραντα Μυστήρια...

Απόβραδο στο κουτούκι
ζούμε στιγμές μοναδικές.
Απέναντί μας
ασπρογαλίζουν τα νερά από την πάχνη
κι εγώ θυμάμαι μορφές αγαπημένες.
Βράδιασε και η ασπμένια λεύκα
πήρε το βαθύ γκρι,
γύρω το γιασεμί ξεχύνει μυρουδιές.
Πέρα τα μαύρα πεύκα
ανπουχούν τις όμορφες πυκνόφυλλες ροδιές.
Τα όνειρά μου μέσα στον νου λυτά.
Μονότονα ακολουθώ τις σκέψεις
και όλη η παραλία
γέμισε γλυκά αναφιλητά...
Ζαλισμένες κουβέντες μισοκομένες
μπερδεύονται μέσα στη θολούρα του κουτουκιού.
Ιστορίες υπερβολικές
που τις διακόπτει το γρατσούνισμα του μπουζουκιού.
Λίγο-λίγο αφήνουν πίσω τις δυστυχίες
σιγολέγοντας με μάτια κλειστά και χείλη μουδιασμένα,
κίλιες σοφίες και την κακή τους μοίρα.
Ξεχασμένες λιτανείες
λαϊκά, ρεμπέτικα μπορεί και μια καντάδα.
Χαμηλό το φως από τους καπνούς.
Τσίκνα και δυσωδία.
Ντόποιοι, πρόσφυγες και ο Μάρκος από την Σύρο.
Φτωχές ζωές μπορεί και δυστυχία,
που περιμένουν το σιγοζάτμισμα από το ποτήρι
να λιβανίσει την ψυχή σα θυμιατήρι.

Το βιβλίο
«ΜΕΙΖΟΝ ΛΕΥΚΟ»
του Σωτήρη Νικολακόπουλου
το επιμελήθηκαν, το φιλοτέχνησαν
και το εξέδωσαν
οι Εκδόσεις Αγγελάκη
στην Αθήνα το 2014

